

Nagypéntek – 2014. április 18.

Egy férfinak súlyos betegség támadta meg a szemét, aminek a következtében néhány hónap alatt elveszítette a látását. A férfi sehogyan sem akarta elfogadni a tényt, hogy megvakult. Irtózatosan küzdött a gondolat ellen, senkinek nem hagyta, hogy beszéljen róla, s ő maga is mindig úgy beszélt önmagáról, mint aki lát. Ugyanakkor persze a letagadott valóság mégiscsak valóság volt. A férfi egyre jobban elkeseredett, minden életkedvét elveszítette. Valaki végül azt tanácsolta neki, hogy próbálja meg szeretni a vakságát. Ő persze először hallani sem akart róla, de aztán szép lassan megpróbált erőt venni magán, megpróbált úgy gondolni a vakságára, mint ami most már őhozzá tartozik. Lassan-lassan már eltúrte, hogy úgy beszéljenek róla mások, mint vak emberről. Még több idő elteltével már saját maga is beszélt a vakságáról, sőt a vakságához is. Eleinte vádlón, lázadóan, fájdalmasan – de azután egyre inkább elfogadóan. Végül egy nap magához tudta ölelni a vakságát. Évek óta ekkor látták először mosolyogni.

Barsi Balázs ferences atya egyik elmélkedésében arról beszél, hogy az igazi kereszt az ember életében nem valami olyasféle áldozatvállalás, amit valaki önként vesz magára, vagy netán vallási buzgóságból még keres is! Az igazi kereszt még csak nem is annyira a szintén önként felvállalt mindennapi fáradozás, kötelességteljesítés a munkahelyen vagy a családban. Nem is elsősorban az a lemondás vagy áldozat, amit az általam szeretett személyekért hozok, hiszen ebben a teher mellett mindig ott van az öröm is. Persze tagadhatatlan, hogy ezekben a lemondásokban, küzdelmekben, fáradozásokban is jelen van és értéket is jelent a szenvedés. Azonban mégsem ezek testesítik meg számunkra a legnagyobb fájdalmat, nem ezek tesznek bennünket leginkább hasonlóvá a kereszthordozó Krisztushoz. A valódi keresztet életünkben nem a magunk által összeválogatott, jól megrostált áldozatok jelentik, amelyekre ráadásul fel is készültünk! Nem!

Életünk keresztje az, ami a legrosszabb álmainkban sem jön elő, az, amit mindenáron szerettünk volna elkerülni. Az, aminek a be nem következéseért talán buzgón imádkoztunk, és mégis bekövetkezik! Hányan és hányan hősnek mutatkoznak a maguk választotta, jól begyakorolt életterületeken, s ugyanakkor milyen könnyen elbuknak az olyan dolgokban, amikre nem számítottak! Elmenekülnek az olyan áldozatok elől, amelyeknek pedig több értelme lenne az életükben. Amelyek nagyobb szeretetet kívánnának meg tőlük, mert megkövetelnék az önmagukból való kilépést, az önmegtagadást.

Amint az Olajfák Hegyén lezajló jelenetben látjuk, Jézus is rettegett a kereszttől, el akarta azt kerülni. Vért verítékezve könyörgött az Atyához, hogy ne kelljen kiinnia a szenvedés kelyhét, azonban a szenvedésből mégis engedelmisséget tanult. Az Atya iránti végtelen szeretete tette irtózata tárgyát, a keresztet a megváltás eszközévé. Egyedül az Isten és az embertársaink iránti mélységes szeretet teheti a mi irtózataink tárgyait is a megváltás eszközeivé. Ezek a kihívások, váratlan fájdalmak, megpróbáltatások jelentik számunkra a szeretet igazi nagy próbáit, mert itt a szeretet „utólagos”: először a szenvedés van, s ebben a szenvedésben kell megtanulnunk szeretni Istent és azt az embert, azokat az embereket, akik mögötte vannak, akikért történik. Ha azonban Jézus segítségével sikerül magunkhoz ölelnünk ezeket a kereszteteket, akkor ki fog derülni, hogy épp ezeknek volt a legtöbb értelme életünkben, bármennyire ódzkodtunk is eleinte tőlük.